

Konfliktus vagy konszolidáció

2013.02.13.

Életünkben egymást váltják a konfliktusos pillanatok, illetve a békésebb, nyugodt időszakok. Boldogulásunk egyik záloga épp az a képesség, hogy miként kezeljük a konfliktusainkat: mikor és hogyan vállalunk konfrontációt, és hogyan tudjuk megoldani őket.

Sokszor kiszámíthatatlannak tűnnek ezek az összeütközések. A közéletben, ahol állandó összeütközésben állnak az érdekek és az értékek, különösen fontos a konfliktuskezelés, sőt a konfliktustervezés képessége. Olyan képességről van szó, amely egyúttal azt is jelzi, hogy van-e az adott közéleti szereplőnek stratégiai elképzelése a saját útjáról. Hogy rendelkezik-e egy átfogó képpel, vagy csak a lehetőségek nyomában szalad.

A nyugati típusú parlamentáris rendszerekben az általában négy- vagy öt éves választási ciklusoknak megvan a sajátos logikájuk. Éppen ezért – hogy ne is tekintsünk messzebb – Európában egy jól átgondolt, jól felépített kormányzati stratégia hagyományosan két részre oszlik. A kormányok a ciklus első felében hajtják végre a népszerűtlen, konfliktusokkal járó intézkedéseket, majd a ciklus második felében igyekeznek konszolidálni, megszilárdítani az elért eredményeket.

Kicsit olyan ez, mint egy lakásfelújítás. Aki átesett már ilyenén, ismeri a kétségbeejtő érzést, amikor az otthona egyik napról a másikra felfordul. Hetekig, hónapokig csak nő a káosz, és bizony nehéz elhinni, hogy valaha újra élhető hely lesz ott, ahol vezetékek lógnak a falból és malteros vödör áll a nappali közepén.

Aztán szép lassan helyükre kerülnek a dolgok, és újabb hosszú hónapok kellenek, mire ismét otthonosan érezzük magunkat. Hasonló a kormányzás természete is. Az első időszakot a sokszor kellemetlen átszervezés, a másodikat a berendezkedés jellemzi.

De vajon mi a helyzet itthon? Az elmúlt két hónapban mintha fordulat jelei látszanának a kormány politikájában. Míg az elmúlt két évben az átalakítások érdekében a legélesebb konfliktusokat is vállalta, most mintha igyekezne lezárni ezeket. Miről lehet szó? Egyszerűen csak a karácsonyi-újévi szünet az, ami a politikában is egyfajta csillapítóként hatott? Elfogyott a szufla, az akarat, vagy pedig a nyugati politizálás törvényszerűségei érvényesülnek?

Ha gyorsan végignézzük az elmúlt két-három hónap közéleti eseményeit, világos lesz, az utóbbi eshetőségről van szó. A kormány a rövid úton lezajlott diáktüntetések után megállapodást kötött a hallgatói érdekvéviselőkkel, néhány nappal később a pedagógusokkal is megegyezett. Végül, az Alkotmánybíróság döntését tiszteletben tartva, szokatlan önmérséklettel téve tanúbizonyságot, elállt a választási regisztráció ötletétől.

A politikai elemző ilyenkor elgondolkozik: lehet, hogy egy trend kezdetéről van szó? A kormányzati kommunikációban az utóbbi időben többször is felbukkant a „konszolidáció” fogalma, ami arra utalhat, hogy a kormány lezárja a konfliktusokkal teli

előidőszakot, és megpróbálja belakni az újraalkotott jogi és intézményes kereteket. Ha a következő időszakban is kitart az elmúlt két hónapban tapasztalt kormányzati kompromisszumkészség, az már egyértelmű jele lehet annak, amit konszolidációnak hívunk.

Hogy mit jelent ez a választópolgárok számára? Egy kicsit unalmasabb belpolitikát, mint amilyen az elmúlt két év volt, de azt hiszem, ezt az emberek többsége valószínűleg nem sajnálja. Kivételt talán csak a politikai elemzők képeznek, akiknek így kevesebb lesz a munkájuk.

Lánczi Tamás

a századvég vezető elemzője